

Curtea de Apel Constanța – Secția Penală
Dosar nr. 8581/118/2023
Termen: 23.04.2024

Stimate Domnule Președinte,

Subsemnatul **CONSTANTINESCU NICUȘOR DANIEL**,

în prezent aflat în executarea pedepsei în cadrul Penitenciarului Poarta Albă,
cu domiciliul ales pentru comunicarea tuturor actelor de procedură la sediul profesional din str. Bulevardul Hristo Botev, Nr. 7, Et. 4, Ap. 4, Sector 3, București, prin avocat dr. Ingrid Luciana MOCANU, în calitate de contestator, în temeiul art. 146 lit. d) teza I din Constituția României, republicată și art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și functionarea Curții Constituționale, republicată (denumită în continuare „**Legea nr. 47/1992**”), formulăm prezenta

EXCEPȚIE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a dispozițiilor art. 297 alin. (1) Cod penal, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 3 din Legea nr. 200/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a altor acte normative, publicată în M.Of. nr. 616 din 6 iulie 2023,
în măsura în care nu conțin un prag al pagubei produse sau o anumită intensitate a vătămării drepturilor sau intereselor persoanelor prin săvârșirea faptei.

I. OBIECTUL EXCEPȚIEI DE NECONSTITUȚIONALITATE

Obiectul excepției de neconstituționalitate invocată în prezenta cauză îl constituie dispozițiile art. 297 alin. (1) Cod penal, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 3 din Legea nr. 200/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a altor acte normative, publicată în M.Of. nr. 616 din 6 iulie 2023, care au următorul cuprins:

”Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act prevăzut de o lege, o ordonanță a Guvernului, o ordonanță de urgență a Guvernului sau de un alt act normativ care, la data adoptării, avea putere de lege ori îl îndeplinește cu încălcarea unei dispoziții cuprinse într-un astfel de act normativ, **cauzând astfel o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice**, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică”

II.ADMISIBILITATEA EXCEPȚIEI DE NECONSTITUȚIONALITATE

Instanta de judecată este rugată să observe ca excepția de neconstituționalitate invocată este **admisibilă** pentru următoarele considerente:

- (i) *Textul a cărui neconstituționalitate solicităm a fi constatată este cuprins în **Codul penal, fiind modificat Legea nr. 200/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a altor acte normative** prin făcând astfel obiect al controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională în temeiul art. 146 lit. d) din teza I din Constituția României, republicată și art. 29 din Legea nr. 47/1992, fiind un text în vigoare.*
- (ii) *Excepția este ridicată în fața unei instanțe de judecată;*
- (iii) *Textul de lege **nu a fost declarat neconstituțional** printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale, condiție statuată în art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992;*
- (iv) *Textul de lege a cărui neconstituționalitate cerem a fi constatată **are legătură cu soluționarea cauzei** și este fundamental pentru aceasta, condiție statuată în art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.*

În ceea ce privește condiția potrivit căreia textul a cărui neconstituționalitate se solicită a fi constatată să aibă legătură cu soluționarea cauzei menționăm Decizia nr. 704 din 29 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) și art. 238 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală, în varianta anterioară modificării prin art. II pct. 54 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 publicată în Monitorul Oficial nr. 158 din 02.03.2017. În această decizie Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul în care, *în jurisprudența sa, a stabilit două criterii/condiții pentru existența legăturii textului criticat cu soluționarea cauzei, în sensul art. 29 alin.(1) din Legea nr. 47/1992, condiții care trebuie întrunite cumulativ, respectiv aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014).*

Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, **nu trebuie analizată în abstracto**, ci trebuie verificat în primul rând **interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate**, mai ales din prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (a se vedea Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014; Decizia nr. 189 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 15 iunie 2015; Decizia nr.

279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015; Decizia nr. 397 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 7 iulie 2015).

Subsemnatul, am calitatea de contestator în dosarul cu numărul de mai sus aflat pe rolul Curții de Apel Constanța, Secția penală, fiind invocate dispozițiile art. 297 alin. (1), forma primită după modificarea prin Legea nr. 200/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a altor acte normative.

Astfel, dacă textul în vigoare, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 200/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a altor acte normative presupune o anumită intensitate a vătămării sau un anumit prag al pagubei produse, atunci se impune admiterea prezentei contestații la executare, fiind evident că o vătămare de 500 lei (**aproximativ 100 de euro**) nu poate constitui temei de condamnare pentru abuz în serviciu.

Dacă acest lucru nu se poate reține de instanța de judecată, astfel cum apreciază Curtea Constituțională prin numeroasele sale decizii, în care a decis că abuzul în serviciu este constituțional numai în măsura în care răspunderea penală este *ultima ratio* a răspunderii, atunci textul de lege, astfel cum a fost pus în acord cu deciziile Curții Constituționale invocate în cauză, este neconstituțional.

Menționăm că valoarea mică a prejudiciului a fost invocată în prezenta cauză ca fiind un motiv de admitere a contestației la executare, dar prima instanță (este adevărat că fără nicio motivare) a respins contestația.

Or, dacă maniera de interpretare a textului nu este aceasta, se impune a se sesiza Curtea Constituțională, pentru a se elimina posibilitatea interpretării textului într-o manieră imprecisă, discreționară, mai exact cu admiterea variantei ca un presupus prejudiciu de aproximativ 100 de euro să atragă răspunderea penală.

*

Pentru aceste motive, vă solicităm să constatați că excepția de neconstituționalitate este admisibilă și să dispuneți sesizarea Curții Constituționale cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 raportat la dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5), art. 16 alin. (1) și (2), dar și art. 147 din Constituția României, republicată.

III. MOTIVE DE NECONSTITUȚIONALITATE (PE FONDUL EXCEPȚIEI)

A. Încălcarea art. 147 din Constituția României (obligativitatea deciziilor Curții Constituționale) și art. 1 alin. (3) și (5) din Legea Fundamentală (imprevizibilitatea normei legale)

Legea nr. 200/2023, care pretinde că transpune deciziile Curții Constituționale în această materie, nu a respectat pe deplin considerentele **deciziei nr. 405/15 iunie 2016 a Curții Constituționale, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.246 din Codul penal din 1969, ale art.297 alin.(1) din Codul penal și ale art.13² din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în M. Of. nr. 517 din 08.07.2016 și decizia nr. 392 din 6 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal din 1969, ale art. 297 alin. (1) din Codul penal și ale art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în M. Of. nr. 504/30.06.2017.**

La punerea în aplicare a acestor decizii, prin Legea nr. 200/2023, au existat discuții în spațiul public și au existat mai multe forme în care s-a încercat reglementarea unui prag, dar s-a reținut că întinderea prejudiciului este o chestiune de apreciere a instanței, acesta fiind și motivul pentru care nu s-a impus un prag legal pentru reținerea infracțiunii.

Or, prejudiciul de aproximativ o sută de euro, ce s-a reținut prin comiterea faptei, nu justifică reținerea faptei ca fiind de natură penală și nici tratamentul sancționator al acesteia în această manieră.

Sancțiunea penală trebuie să fie *ultima ratio* în ceea ce privește sancționarea funcționarului.

Astfel, potrivit deciziei CCR nr. 405/2016, s-a apreciat că:

”68. Totodată, Curtea reține că, în exercitarea competenței de legiferare în materie penală, legiuitorul trebuie să țină seama de principiul potrivit căruia incriminarea unei fapte ca infracțiune trebuie să intervină ca ultim resort în protejarea unei valori sociale, ghidându-se după principiul „ultima ratio”. Referitor la principiul ultima ratio în materie penală, Curtea observă că acesta provine din limba latină, sintagma „ultima” provine din latinul „ultimus” însemnând „ultimul”, iar „ratio” în limba latină are semnificația de „procedeu”, „metodă”, „plan”. Astfel, ultima ratio are semnificația comună de procedeu sau metodă ultimă sau finală folosită pentru a atinge scopul urmărit. Curtea apreciază că, în materie penală, acest principiu nu trebuie interpretat ca având semnificația că legea penală trebuie privită ca ultimă măsură aplicată din perspectivă cronologică, ci trebuie interpretat ca având semnificația că legea penală este singura în măsură să atingă scopul urmărit, alte măsuri de ordin civil, administrativ, etc. fiind improprii în realizarea acestui deziderat.

69. Curtea apreciază că, în sens larg, scopul urmărit de legiuitor prin legislația penală este acela de a apăra ordinea de drept, iar, în sens restrâns, este acela de a apăra valori sociale, identificate de legiuitor în partea specială a Codului penal, acest scop fiind, în principiu, legitim. Totodată, măsurile adoptate de legiuitor pentru atingerea scopului urmărit trebuie să fie adecvate, necesare și să respecte un just echilibru între interesul public și cel individual. Curtea reține că din perspectiva principiului „ultima ratio” în materie penală, nu este suficient să se constate că faptele incriminate aduc atingere valorii sociale ocrotite, ci această atingere trebuie să prezinte un anumit grad de intensitate, de gravitate, care să justifice sancțiunea penală”.

Totodată, potrivit deciziei Curții Constituționale nr.392 din 6 iunie 2017, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal din 1969, ale art. 297 alin. (1) din Codul penal și ale art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție:

”46. Pe de altă parte, Curtea a reținut că infracțiunea de abuz în serviciu este o infracțiune de rezultat, urmarea imediată a săvârșirii acestei fapte fiind cauzarea unei pagube ori a unei vătămări a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice. Curtea a constatat că legiuitorul nu a reglementat un prag valoric al pagubei și nicio anumită intensitate a vătămării, ceea ce a determinat instanța de contencios constituțional să concluzioneze că, indiferent de valoarea pagubei sau intensitatea vătămării

rezultate din comiterea faptei, dacă sunt îndeplinite și celelalte elemente constitutive, fapta poate fi calificată drept infracțiune.

47. Mai mult, Curtea a observat că noțiunea de "act", folosită de legiuitor în cuprinsul reglementării infracțiunii de abuz în serviciu, nu este circumstanțiată la o anumită natură a acestuia. Astfel, această noțiune poate fi interpretată fie în sensul de act material realizat de o persoană, fie de act juridic normativ, definit ca izvorul de drept creat de organe ale autorității publice, investite cu competențe normative (Parlament, Guvern, organe administrative locale), fie ca act al puterii judecătorești. Din această perspectivă, Curtea a constatat că modalitatea de interpretare a noțiunii de "act" poate determina o aplicare a legii care, într-o anumită măsură, interferează cu proceduri judiciare reglementate de legiuitor în mod expres printr-o legislație distinctă de cea penală, cum ar fi procedura excepției de nelegalitate sau procedura căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești.

48. Având în vedere cele expuse în prealabil, în prezent, orice acțiune sau inacțiune a persoanei care se circumscrie calităților cerute subiectului activ, **indiferent de gravitatea faptei săvârșite, poate intra în sfera normei de incriminare, constatare ce a determinat Curtea să formuleze rezerve cu privire la modalitatea de exprimare a voinței legiuitorului când a incriminat fapta de abuz în serviciu.** Aceasta cu atât mai mult cu cât Curtea a constatat că legiuitorul a identificat și reglementat la nivel legislativ extrapenal pârghiile necesare înlăturării consecințelor unor fapte care, deși, potrivit reglementării actuale se pot circumscrie săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, **nu prezintă gradul de intensitate necesar aplicării unei pedepse penale.** Analizând comparativ reglementarea infracțiunii de abuz în serviciu cu dispozițiile din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sau din Codul civil, ce instituie alte forme ale răspunderii decât cea penală, Curtea a reținut că, deși nu sunt identice, acestea se aseamănă într-o măsură care determină posibilitatea ca în cazul săvârșirii unei fapte să poată fi incidentă atât răspunderea penală, cât și alte forme de răspundere extrapenală, cum este cea disciplinară, administrativă sau civilă. Aceasta este posibil, având în vedere că, astfel cum s-a arătat, **legiuitorul nu a precizat necesitatea existenței unei anumite valori a pagubei sau a unei anumite intensități a vătămării rezultate din comiterea faptei.**

49. În concluzie, Curtea a constatat că **sarcina aplicării principiului "ultima ratio" revine, pe de-o parte, legiuitorului, iar, pe de altă parte, organelor judiciare chemate să aplice legea.** Astfel, responsabilitatea de a reglementa și aplica, în acord cu principiul anterior menționat, prevederile privind "abuzul în serviciu" ține atât de **autoritatea legiuitoare primară/delegată** (Parlament/Guvern), cât și de **organele judiciare (Ministerul Public și instanțele judecătorești).**

50. Având în vedere argumentele expuse, care au fost cuprinse în considerentele Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016, Curtea apreciază necesară formularea următoarelor considerații".

Prin aceeași decizie, instanța de control constituțional a reținut că:

"53. Ținând seama de cele expuse, Curtea reține că, încă din data de 8 iulie 2016, data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016, **în sarcina legiuitorului primar sau**

delegat s-a născut obligația de a reglementa valoarea pagubei și gravitatea vătămării rezultate din comiterea faptei de "abuz în serviciu", cu aplicarea principiului "ultima ratio", astfel cum acesta a fost dezvoltat în doctrină și jurisprudență (inclusiv cea a Curții Constituționale). Dezvoltând raționamentul juridic pe care s-a întemeiat soluția pronunțată în decizia menționată, Curtea a considerat că delimitarea dintre diferitele forme de răspundere juridică și răspunderea penală nu poate avea drept unic criteriu tipul actului normativ încălcat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, respectiv un act de reglementare primară (lege sau ordonanță a Guvernului) sau un act normativ administrativ, ci, dimpotrivă, reținând posibilitatea ca în cazul săvârșirii unei fapte prin încălcarea unei legi sau ordonanțe a Guvernului să poată fi incidentă atât răspunderea penală, cât și alte forme de răspundere extrapenală, cum este cea disciplinară, administrativă sau civilă, Curtea a reținut, drept criteriu suplimentar, gradul de intensitate necesar aplicării unei pedepse penale, respectiv necesitatea existenței unei anumite valori a pagubei sau a unei anumite gravități a vătămării a drepturilor sau intereselor legitime rezultate din comiterea faptei", dar și că:

"56. Dată fiind natura omisiunii legislative relevate, Curtea Constituțională nu are competența de a complini acest viciu normativ, întrucât și-ar depăși atribuțiile legale, acționând în sfera exclusivă de competență a legiuitorului primar sau delegat. Pe cale de consecință, ținând seama de dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora "Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției", și de cele ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora, "în România, respectarea [...] legilor este obligatorie", Curtea subliniază că legiuitorul are obligația de a reglementa pragul valoric al pagubei și intensitatea vătămării dreptului sau interesului legitim rezultate din comiterea faptei în cuprinsul normelor penale referitoare la infracțiunea de abuz în serviciu, pasivitatea acestuia fiind de natură să determine apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii".

*

B. Textul reglementat de art. 297 alin. (1), astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 200/2023, este discriminatoriu.

Încălcarea art. 16 (Egalitatea în drepturi) alin. (1) din Constituția României, republicată, art. 11 alin.(1) și (2) (Dreptul internațional și intern) coroborat cu art. 20 (Tratatele internaționale privind drepturile omului) prin raportare la art. 14 (Interzicerea discriminării) din Convenția europeană a drepturilor omului (denumită în continuare "Convenția") coroborat cu art. 1 alin.(1) (Interzicerea generală a discriminării) din Protocolul nr. 12 la Convenție

Potrivit art. 16 alin. (1) din Constituția României, republicată: "Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări."

Potrivit art. 14 din Convenție: "Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limba, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație."

De asemenea, potrivit art. 1 alin.(1) din Protocolul nr. 12 la Convenție: *“Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată, fără nicio discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limba, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.”*

Astfel, din analiza prevederilor infralegale rezultă că acestea instituie un regim diferențiat și discriminatoriu în ceea ce privește reținerea sau nu a unei fapte, cum este abuzul în serviciu, cu aceeași întindere a prejudiciului. Aceasta deoarece este evident că o pagubă de 100 de euro sau o așa zisă ”vătămare” (s-a retras o atribuție care nu fusese niciodată exercitată și care nu era permisă de lege a fi exercitată) crează o situație discriminatorie, prin raportare la alți inculpați, pentru care s-ar dispune achitarea pentru insuficienta intensitate a pagubei/vătămării.

Prin urmare, se ajunge în situația ca persoanele care au produs un prejudiciu absolut identic să primească o soluție diferită din partea instanțelor, pentru că legea nu a prevăzut o intensitate a vătămării / pagubei.

Într-o decizie a CCR, respectiv Decizia nr. 67 din 26 februarie 2015, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, publicată în Monitorul Oficial nr. 185 din 18.03.2015, Curtea Constituțională a reținut că **principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite** (Decizia nr.1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se aflau anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un **criteriu obiectiv și rațional** (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014).

Așadar, instanța de contencios constituțional a reținut că nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea normei care instituie un privilegiu ori o discriminare.

În acest sens, Curtea a constatat că, potrivit jurisprudenței sale, discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept / beneficiu (Decizia Curții Constituționale nr.62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.49 din 25 februarie 1994), **iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului** (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014).

Având în vedere aceste aspecte, apreciem că aceste prevederi încalcă dispozițiile art. 16 (Egalitatea în drepturi) alin. (1) din Constituția României, republicată, art. 11 alin.(1) și (2) (Dreptul internațional și intern) coroborat cu art. 20 (Tratatele internaționale privind drepturile omului) prin raportare la art. 14 (Interzicerea discriminării) din

Convenția europeană a drepturilor omului (denumită în continuare “Convenția”) coroborat cu art. 1 alin.(1) (Interzicerea generală a discriminării) din Protocolul nr. 12 la Convenție.

Pentru toate aceste motive, solicităm instanței de contencios constituțional să constate incompatibilitatea dispozițiilor **art. 297 alin. (1) Cod penal, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 3 din Legea nr. 200/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a altor acte normative, publicată în M.Of. nr. 616 din 6 iulie 2023 cu dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5), art. 16 alin. (1), art. 11 alin.(1) și (2) coroborat cu art. 20 din Constituția României, prin raportare la art. 14 din Convenția europeană a drepturilor omului coroborat cu art. 1 alin. (1) din Protocolul nr. 12 la Convenție și la art. 147 din Constituție.**

*

*

*

Având în vedere argumentele invocate *supra*, vă solicităm să constatați că excepția de neconstituționalitate este admisibilă și să dispuneți sesizarea Curții Constituționale cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 raportat la dispozițiile art. 142 alin.(1) și art. 146 lit.d) teza I din Constituția României, republicată.

Cu stimă,

Nicușor Daniel CONSTANTINESCU
prin avocat dr. Ingrid Luciana MOCANU

Domnului Președinte al Curții de Apel Constanța

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO